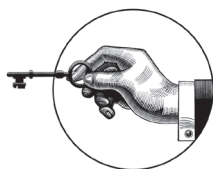

1

WITTE

NA VEČÍREK DORAZILO MNOHO HOSTŮ, přesto intenzivně vnímám pouze tu nejdůležitější osobu ze všech – manželku svého zaměstnavatele, ženu, která je už mnoho let mrtvá. Do nekonečné noci, jež obklopuje byt v nejvyšším patře mrakodrapu, září světla Manhattanu. Za okny, jež sahají od podlahy ke stropu, se převalují mraky, které střídavě zahalují a odhalují Central Park s rozlehlou nádrží hluboko pod námi do stínů. Věž skřípe a lehounce se v poryvech večerního víchru naklání, jakékoli zvuky však přehluší hudba a šum konverzace.

Mezi prosklenými zdmi sílí napětí. Vzduch jako by jiskřil – to se nevyhnutelně stává, když se na neutrálním území setkává mnoho rivalů ukázněných nutností dodržet dekorum a strachem, že ztratí před svými soupeři tvář. Protivníci se vždy jen na okamžik naježí, ke své nelibosti však nesmí vycenit drápy ani tesáky.

Večírek je vysoce formální událost pořádaná na počest spuštění nové kosmetické řady. Hosty jsou pří-

slušníci mladé manhattanské smetánky, z nichž všichni do jednoho jsou až příliš krásní a příliš bohatí. Kromě nich dorazili přátelé i soci mého zaměstnavatele. O panu Blackovi mnohé vypovídá, že dokázal do svého doma svolat tak rozmanitou – a v mnohých očích kontroverzní – skupinu lidí.

Hosté si jako šachisté zvolili své pozice tak, aby jim přinášely největší možnou výhodu. Ryan Landon, dlouholetý přítel pana Blacka, stojí na opačném konci prostorného obývacího pokoje než Gideon Cross, obchodní partner pana Blacka. Z obou mužů sálá vzájemná nevraživost, již podědili po svých otcích. Jakkoli mě jejich nesváry mrzí, musím je obdivovat za to, jak ryzí odpor k sobě chovají.

Naopak největší soupeři pana Blacka – jeho polo-
viční bratři Ramin a Darius – ho podrývají, kdykoli jim to může přinést výhody. A pak je tu Amy, Dariusova manželka a jediná žena v celé téhle místnosti, která se na pana Blacka ani nepodívá. Ani pokradmu na něj nekoukne.

Prostor mezi těmito klíčovými hráči vyplňují osobnosti známé z reality show, influencerky, modelky a hudebníci. Záblesky světel se odrážejí od třpytých šatů a širokých oken, zatímco mobilní telefony pořizují zdánlivě nekonečný počet selfie fotek, o něž se jejich tvůrci podělí s miliony sledujících. Většina společností platí za podobnou fotografickou reklamu horentní částky, to však není dnešní případ. Pozvánka do tohoto bytu je důkazem, že ve společnosti něco znamenáte, stejně jako možnost ocitnout se nablízku Crossovi a jeho ženě Evě, nejspíše nejoblíbenějšímu páru na světě, aspoň z mediálního pohledu.

Rozhlédnu se po obývacím pokoji, abych si byl jistý, že obsluha je přítomna, avšak nevtírá se, nabízí jed-

nohubky a nápoje a odnáší odložené sklenice od Bacaratu a talíře od Limoges.

Naleštěné stoly z mozambického ebenu zdobí extravagantní kytice černých lilií, jež dodávají prostoru texturu a kouzlo, aniž by rušily výraznou barvou nebo vůní. Prostorem se nese živá a moderní hudba. Zpěvák postává stranou u zdi, kolem pasu objímá ženu a líbá ji na čelist. Hledí přitom na pana Blacka, avšak oči stočí ke mně, právě když mi vibrace chytrých hodinek na zápěstí oznámí příchod nových hostů.

Odeberu se do foyer.

Hned jak štíhlá brunetka na vysokých podpatcích vejde do bytu, vím, že ji můj zaměstnavatel svede. Doprovází ji přitažlivý muž, to však není podstatné. Žena mu podlehne. Jako všechny.

Dáma je podobná zesnulé paní Blackové – má inkoustové vlasy, smyslné zelené oči a karmínově rudé rty. Je krásná, to ano, ovšem v porovnání s ženou zvětšenou na portrétu, ježž pan Black opatruje, bledne. Jako všechny.

Přivítám je pokývnutím a nabídnu, že od ní převezmu kabát. Její přitažlivý doprovod to však udělá místo mě, proto ustoupím stranou.

„Děkuju,“ řekne žena, když mi její společník předá lesklý kabátek. Mluví ke mně, její pozornost však už teď patří panu Blackovi. Nespouští ho z očí.

Přestože se pan Black záměrně drží na okrajích rozlehlého prostoru, ční nad hosty a je tak nemožné ho přehlédnout. Sálá energií rozpoutaného pekla, již potlačuje nezměrnou silou vůle. Je to muž, jenž se pohybuje záměrně sporými pohyby, a přesto působí, jako by se jen stěží ovládal. Na nově příchozí je poznat, s jakou námahou od něj odtrhla oči, aby se rozhlédla po večírku.

Před okny stojí Rosana, sestra pana Blacka. Je to vysoká kráska v tyrkysových šatech pošitých umělými drahokamy. Mahagonové vlasy jí spadají na ramena a ostře kontrastují se stříbřitě blondatými kadeřemi Evy Crossové, jež stojí vedle ní, drobná a s plnými křivkami skrytými pod elegantním pudrově růžovým hedvábím. Eva je stejně jako Rosana ambasadorkou nové kosmetické řady. Obě ženy se od sebe velmi liší, přesto jim bulvár i sociální sítě věnují stejnou pozornost.

Pohlédnu na pana Blacka. Zajímá mě jeho reakce na nově příchozí dámu. Je přesně taková, jak jsem čekal – zastřely se mu oči. Prohlíží si ji se zaťatými zuby. Znamení jsou nenápadná, jeho nezměrné zklamání a z něj pramenící výčitky svědomí však vycítím.

Na okamžik zadoufal, že je to ona. *Lily*. Žena, jejíž mimořádná krása je zvěčněná na jediném portrétu, jenž visí v jeho soukromých místnostech, a která měla pro pána tohoto domu nesmírný význam. To, že ji hledá v každé ženě, kterou spatří, mi láme srdce.

Lily zmizela ze života pana Blacka ještě před mým příchodem, proto jsem ji osobně nepoznal, díky své pozici jsem toho však hodně slyšel. Je obecně známo, že byla neuvěřitelně krásná. Mnoho lidí dodnes tvrdí, že krásnější ženu nepoznali. Její jméno sice naznačuje jemnost a křehkost, rodinní známí ji však popisují jako nezávislou, odvážnou a bystrou ženu. Vzpomínají na ni jako na laskavého, povzbudivého, zábavného člověka, jenž se hluboce zajímal o ostatní, což je podle mě mnohem lepší než být zajímavý.

Po nějaký čas jsem měl jen tyto omezené dojmy a názory, až do jedné mučivé noci, kdy se pan Black napůl šílený a opilý utrl ze řetězu a už dál nedokázal potlačovat zármutek. Tehdy jsem pochopil, jak neoby-

čejně si ho k sobě připoutala a že ho nepustila. Při pohledu na obří portrét, jenž dominuje zdi naproti jeho posteli, z něj cítím její moc.

V ložnici je její fotografie jediným zdrojem barev, to však není důvodem, proč bere dech. Tím důvodem jsou její oči, pronikavé a horečnaté.

Ať už byla Lily kdokoli, její láska ke Kaneu Blackovi je oba strávila zaživa. A tato posedlost je dodnes tou nejnebezpečnější částí jeho života.

Sleduju, jak nejnovější příchozí proplouvá davem a už bez svého společníka míří k panu Blackovi. V karmínových šatech připomíná oheň, to ona je však můrou a on plamenem.

Oblíbený časopis ho nedávno vyhlásil nejvíc sexy mužem na světě. Panu Blackovi bude zanedlouho třicet tři let a je dost bohatý na to, aby si dovolil zaměstnat mě, majordoma sedmé generace a britského původu, dokonale vycvičeného postarat se o jakoukoli situaci, od těch nejvšednějších po extrémní krize. Je odtažitý a nečitelný, a přesto přitahuje ženy bez jakéhokoli pudu sebezáchovy. Můžou se však snažit jakkoli, pan Black zůstane neochvějně nedostupný. Je to vdovec, jenž zůstal ve svém srdci ženatý.

Nedaleko od něj postává jeho nejčastější společnice, štíhlá blondýnka oděná v šatech barvy slonové kosti a ověšená perlami. Je to jeho matka, ačkoli by jejich rodinnou přízeň nikdo nehádal, kdyby se o ní veřejně nevědělo. Věk není to jediné, co Aliya dobře skrývá. Jediným znamením její pravé povahy je její manikúra – dlouhé nehty má upravené do mandlového tvaru, díky němuž připomínají drápy.

Právě se odvrátím od šatny, když bouchne korek šampaňského. Křišťálové flétny vesele cinkají a konverzace šumí. Podpatky lodiček, jež musely stát menší

jmění, klapou po obsidiánové dlažbě tak naleštěné, až připomíná klidnou hladinu jezera za noci. Rezidence pana Blacka je případovou studií maximalismu: tmavé dřevo, přírodní kámen, drahá kůže a usně... Vše v nejtemnějších odstínech, jež dodávají prostoru nádech stejné elegance a mužnosti, jaké obestírají jeho majitele.

Má dcera tvrdí, že je požehnaný nezvykle pohledným vzhledem a prokletý něčím, co je podle ní ještě podmanivější: zachmuřenou, napjatou vášnivostí. Už to, že kdysi někoho tak hluboce miloval a dodnes ho tíží nezměrný zármutek ze ztráty, je na něm silně přítlačivé. Jeho auře nedostupnosti se dá jen těžko odolat, říká.

Nic z toho však pan Black nepředstírá. Když pomínu jeho četné milostné aféry, zůstává zadaný v tom nejzákladnějším smyslu toho slova. Ovládají ho vzpomínky na Lily. Je jen schránkou muže, a přesto jsem si ho zamiloval, jak otec miluje svého syna.

Někde v sálu se hlasitě zasměje nějaká žena. Očividně toho příliš vypila. A není jediná, kdo si tu užívá přes míru. Někomu vyklouzne z ruky sklenka, jež se roztříští o podlahu s nezaměnitelnou kakofonií skleněných střepů.